

prima instanță: Judecătoria Centru mun.Chișinău
judecător – S.Nemașco
instanța de apel: Curtea de Apel Cahul
judecători – Ana Panov, Tamara Pelin, Ion Secieru

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție
Î N C H E I E R E

04 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecător – Ala Cobăneanu

Judecători – Dumitru Mardari, Vera Macinskaia

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de ÎM „Apă Bună” SRL, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de SC „Tuna Grup” SRL împotriva ÎM „Apă Bună” SRL cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către ÎM „Apă Bună” SRL și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun.Chișinău din 26.06.2013,

constată

La 08 mai 2012, reclamanta SC „Tuna Grup” SRL s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Apă Bună” SRL cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, ÎM „Apă Bună” SRL nu a executat corespunzător obligațiile ce reies din contractele de vânzare - cumpărare din 23.12.2009, contractul de vânzare sub realizare din 28.12.2009 și contractul de vânzare-cumpărare din 01.03.2010, încheiate între SC „Tuna Grup” SRL în calitate de vânzător și ÎM „Apă Bună” SRL în calitate de cumpărător.

Susține reclamanta, că în conformitate cu pct.3.3 din contractul de vânzare-cumpărare din 23.12.2009, pârâtul s-a obligat să achite integral suma în conformitate cu facturile fiscale în termen de 21 zile calendaristice din momentul primirii mărfii și semnării facturilor fiscale, iar potrivit pct. 3.3 din contractul de vânzare-cumpărare sub realizare din 28.12.2009, pârâtul s-a obligat să achite integral suma pentru marfa recepționată până la data de 5 a lunii următoare și conform pct.3.3 din contractul de vânzare-cumpărare din 01.03.2010 cumpărătorul se obligă să achite integral suma în conformitate cu facturile fiscale în timp de 3 zile calendaristice din momentul semnării contractului.

Astfel, pârâtul nu a respectat obligațiile contractuale, iar la data de 10.03.2010 și 30.06.2010 a semnat actele de verificare, prin care a recunoscut datoria față de SC „Tuna ” SRL.

La cererea IM „Apă Bună” SRL privind eliberarea ordonanței judecătorești de încasare a datoriei de 109 000 lei, de către instanța de judecată la data de 26.04.2010 a fost eliberată ordonanța judecătorească privind încasarea sumei de 109 000 lei, iar drept executare a ordonanței judecătorești din 26.04.2010, la data de 10.06.2010 a fost încasată prin ordinul incaso nr.1 suma de 14 026,50 lei, ceea ce constituie parțial datoria stinsă, ulterior la data de 18.06.2010 ÎM „Apă Bună” SRL a depus obiecții asupra ordonanței judecătorești din 26.04.2010, și la aceeași dată, obiecțiile au fost admise și prin încheierea instanței a fost anulată ordonanța judecătorească.

Menționează, că la data de 28.06.2010 de către ÎM „Apă Bună” SRL a fost depusă cerere privind întoarcerea executării și încasarea de la SC „Tuna Grup” SRL a sumei executate de 4026,50 lei, care a fost admisă prin încheierea din 14.09.2010 însă, dat fiind faptul că au fost depuse obiecții asupra ordonanței din 26.04.2010, SC „Tuna Grup” SRL la data de 12.07.2010 a înaintat cerere de chemare în judecată către IM „Apă Bună” SRL cu privire la încasarea datoriei care constituia la momentul depunerii acțiunii 100 073,50 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 06.12.2010 s-a dispus încasarea din contul ÎM „Apă Bună” SRL a datoriei de 100 073,50 lei, hotărârea menținută prin decizia Curții de Apel Economice din 03.05.2011.

Astfel, datoria pârâtului față de reclamant a fost încasată integral la data de 03.05.2011, în cadrul procedurii de executare la executorul Romaliischi Maxim, prin ordinul de plată nr.87.

Solicită reclamanta SC „Tuna Grup” SRL încasarea dobânzii de întârziere pentru perioadele de întârziere a achitării datoriei, în mărime de 20 0007,70 lei, cheltuielile de asistență juridică suportate la examinarea cauzei în sumă de 10700 lei și a taxei de stat în sumă de 921, 23 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 26.06.2013 s-a încasat de la ÎM „Apă Bună” SRL în beneficiul SC „Tuna Grup” SRL dobânda de întârziere în mărime 20 007,70 lei, cheltuielile pentru asistența juridică în mărime de 5 000 lei și taxa de în mărime de 921,23 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 11 iulie 2013 ÎM „Apă Bună” SRL a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe și a solocitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea înaintată de către SC „Tuna Grup” SRL să fie respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2013, a fost respins apelul declarat de către ÎM „Apă Bună” SRL și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 26 iunie 2013.

La 15 ianuarie 2014, ÎM „Apă Bună” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 23.10.2013 și hotărârii Judecătoriei Centru din 26.06.2013 și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea acțiunii, recurentul ÎM „Apă Bună” SRL a invocat că, că instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au săvârșit încălcări care au dus la soluționarea greșită a pricinii, au apreciat arbitrar probele, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de ÎM „Apă Bună” SRL în termen, deoarece copia deciziei din 23.10.2013 a fost expediată în adresa recurentului la 18.11.2013, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere (f.d.121).

La 03 aprilie 2014, SC „Tuna Grup” SRL a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea recursului.

În conformitate cu art. 432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Conform art. 432 CPC (temeiurile declarării recursului):

(1) Părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „Apă Bună” SRL, este

declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Instanța de recurs consideră că, argumentele invocate de către SC „Tuna Grup” SRL în cererea de recurs, nu pot fi reținute, deoarece nu denotă încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ consideră că instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursul declarat de către ÎM „Apă Bună” SRL în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel, cărora instanțele judecătorești le-au dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Călăuzindu-se de art. 440 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume la lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În același timp, completul relevă că, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag. 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere faptul că, instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către ÎM „Apă Bună” SRL, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către de ÎM „Apă Bună” SRL se consideră ca inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Vera Macinskaia